

„Tele szívvel, emberséggel, reménnyel és a tökéletes happy enddel.”

– J. E. Birk, író –

The background of the cover is a stylized illustration. On the left, a man with short brown hair and a light beard is shown from the chest up, looking towards the right. He is wearing a black t-shirt. Behind him, a large suspension bridge, resembling the Golden Gate Bridge, is depicted in shades of purple and blue. A large, black, curved object, possibly a microphone or a part of a musical instrument, is positioned in the foreground on the right side, partially obscuring the bridge.

THE NEW GUY

az új srác

*finep
selection*

SARINA BOWEN

SARINA BOWEN

THE NEW GUY

az új srác

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

1. FEJEZET

GAVIN

FEBRUÁR

– Mozdulj ki! – nógat a nővérem, és új lakásunk ajtaja felé tuszkol. – Szórakozz egy kicsit! Mégis mi értelme az ingyen bébiszitterkedésnek, ha ki sem használod?

– Előbb azért felvehetném a kabátomat?

– Ja, persze. – Előkapja a kabátomat a keskeny ruhásszekrényből, és tovált karjával felém hajítja. – Tessék. Most menj! Nézz meg egy filmet. Vagy ülj be egy bárba. Ismerkedj meg valakivel. Nyomass valami felnőtt szórakozást, mielőtt elfelejted, hogy kell!

Épp egy visszavágás formálódik a nyelvem hegyén, de aztán Jordyn, a hétéves lányom megszólal a kanapéről.

– Óóó! Reggie néni! „Nyitom a szívem.”

– Király! – ért egyet a nővérem. – Csapassuk!

Ők ketten épp nagyban *Jégvarázs*-dalokat énekelnek. Én is ugyanúgy élvezem a jó Disney-meséket, mint bárki más. De a *Jégvarázs* néhány éve állandó műsoron van az otthonomban. Mostanra már a felnőtt szórakozás alig létező fogalom lett.

És félig-meddig azért költöztem Brooklynba, hogy a kislányom több időt tölthessen punk-rock nővéremmel.

Úgyhogy nekivágok. Felveszem a kabátomat, integetek, és elindulok.

Odakint csípős februári este fogad, bár Brooklyn közel sem olyan hideg, mint New Hampshire, ahol Jordynnel néhány nappal ezelőttig éltünk. Brooklyn egy másik előnye, hogy az embernek itt nincs szüksége kocsiira. Az új városrészemben sétatávolságon belül elérhető minden, amire csak szükségem van.

Legalábbis az ingatlanügynök ezt ígérte, amikor a múlt hónapban megmutatta a kiadó lakást. Egyetlen nap alatt döntöttem arról, hogy ideköltözöm, miután elfogadtam egy új állást a Brooklyn Bruisers hokicsapatnál.

A múltban számos dolgot tettem hirtelen felindulásból. Jó arc, laza srác voltam, aki az izgalomért élt. De az a fiatalabb énem volt. Régebben sokkal kevesebb veszítenivalóm volt, és kevesebb emberért voltam felelős.

Most, ahogy elsétálok a történelmi hangulatú, barna homokkő homlokzatú házak előtt, egy kicsit megrémít az, amibe belevágtam. Új munka. Új környék. Új iskola Jordynnek.

Ez sok. És azt hiszem, máris elvesztem. Szó szerint.

De nem akarok turistának tűnni, szóval nem veszem elő a telefonomat, hogy megnézzem a térképet. Csak megyek tovább, befordulok az utcasarokokon, és végigsétálok minden háztömb mellett, ami felkelti az érdeklődésemet.

Egy idő után a különös lakóépületeket üzletek váltják fel. Elmehetnék bevásárolni, bár Reggie nem éppen ezt értette „felnöfttszórakozás” alatt.

Ráfordulva az Atlantic sugárútra, egy zsibongó környékre érek. Jönnek-mennek az emberek. Kedd este fél kilenc van, az éttermek nagy forgalmat bonyolítanak. Még ha én el is felejtettem, hogy kell bulizni, az új szomszédaim többsége nem.

Reggie azt mondja, én vagyok a legöregebb huszonöt éves, akit ismer. És talán igaza van. Amikor egy pillanattal később rezegni kezd a telefonom, azonnal kikapom a zsebemből – lehet, hogy valami vészhelyzet támadt otthon.

Ne nézegesd a telefonodat! – írja Reggie. – Menj, és érezd magad legalább fele olyan jól, mint mi most!

Küldött egy fotót is, amin ő Elzának van felöltözve, Jordyn pedig Kristoffnak. A lányom hétéves, és szilárd elhatározása, hogy egyetlen dolgot sem fog úgy csinálni, mint a többi hétéves kislány.

Imádni való a kép. És melegséggel tölti el a szívemet, hogy együtt látom Reggie-t és Jordynt.

Minden rendben lesz. Nem követtünk el nagy hibát azzal, hogy ide költöztünk, szeretni fogjuk New Yorkot. Veszek még egy mély lélegzetet, és válaszolok a nővérem üzenetére.

Cukik vagytok. De miért írsz, ha nem akarod, hogy a telefonomat nézzem?

Csak teszteltelek – jön a válasz. – Most menj, keress egy szexi csávót, és ne is gyere haza hajnalig.

Aha. Mintha ez ilyen egyszerű lenne. Zsebre vágom a telefonomat, és folytatom a sétám.

Volt olyan időszaka az életemnek, amikor pontosan az a fajta srác voltam, aki kalandként tekintett az éjszakai szórakozásra. De most már az a fajta srác vagyok, aki örül, ha simán csak egyedül bolyonghat egy órát, amíg a tesója bébiszitterkedik.

Az Atlantic sugárúton van egy csomó étterem, de nem tudom rávenni magam, hogy bemenjek valahová, és asztalt kérjek egy főre. Tovább csavargok, és a Hicksen kötök ki, ami egy csendesebb utca. Megállok egy sportbár előtt, ami nem túl zsúfolt. Esetleg leülhetnék a bárpulthoz, és rendelhetnék egy kis csirkeszárnyat.

Ahogy kinyitom az ajtót, észreveszem, hogy a bárpult feletti tévében hokimeccs megy. Ezt jelnek veszem. Két nap múlva megkezdem az új munkámat a brooklyni National Hockey League-nél. Ezelőtt még soha nem dolgoztam hokijátékosokkal, úgyhogy eléggé izgulok.

Örömmel fogadom az összes utamba kerülő pozitív jelet.

Rengeteg üres hely van a bárpultnál, valószínűleg azért, mert még csak kedd van. Úgyhogy leülök, és sört rendelek egy kedvesnek tűnő, idősebb úriembertől.

– Biztos jó meccs lesz a mai – jelenti ki. – Szurkolunk, hogy megverjünk a Bostont.

– Király! – felelem, miközben a sörömbre várok.

Bár én még nem vagyok Brooklyn-szurkoló. Még el sem kezdtem a munkámat. Plusz ez nem tűnne lojálisnak Eddie felé. A férjem ugyanis, aki két éve halt meg, Boston-szurkoló volt. Masszívan.

Fiatalabb koromban egy csomó sportot néztem, de a jégkorong valahogy nem került a látóterembe. Aztán megismerkedtem Eddie-vel, és az udvarlási rituálénk része volt a közös hokimeccsnézés. Három csodás évet töltöttünk együtt, aztán ő harminckett évesen meghalt autóbalesetben.

Az emberek mindig azt mondják, hogy nem nézek ki elég idősnek ahhoz, hogy legyen egy hétéves lányom. És alapjában véve igazuk is van. Eddie kilenc évvel volt idősebb nálam, és már apa volt, amikor megismerkedtünk. Soha nem gondoltam volna, hogy egy kisgyerekes, egyedülálló apukával fogok jární. Nem szerepelt a bakancslistámon.

De Eddie különleges volt, és én iszonyúan belezúgtam. Sokat néztünk otthon tévét, mert gyereke volt, akit fel kellett nevelnie.

Aztán *neki* volt gyerekünk, akit fel kellett nevelnünk.

Most pedig *nekem* van gyerekem, akit fel kell nevelnem.

Annyira hiányzik! Ez az egyik oka annak, amiért jelentkeztem a hokicsapathoz egy állásra. Emlékszem, arra gondoltam: *Eddie-nek ez biztos bejönne*. Egy hirtelen ötlet volt csupán.

Amikor felajánlották az állást, teljesen lehidaltam. Most pedig itt ülök egy bárszéken, és remélem, jó döntést hoztam.

Közben élém teszik a sört egy párás korsóban, és én hálásan belekortyolok. Ahogy körülnézek a bárban, látom, hogy egy csomó hokis kellék van kirakva. A bárpult egyik végén egy dedikált Brooklyn Bruisers-mez díszileg bekeretezve, a másikon pedig egy dedikált Brooklyn Bombs-hells-mez.

Eddie-nek ez is nagyon bejönne. De attól még a Bostonnak szurkolna.

A képernyőn a Brooklynnál van a korong. De nem sok minden történik. Legalábbis semmi jó. A Boston rájuk van tapadva. A Brooklyn idegenben játszik, és a Boston-szurkolók hangosak.

Nem akarok ellentmondani a csaposnak, de nem vagyok benne biztos, hogy a Brooklyn győz ma este. Azt hiszem, hamarosan kiderül.

Ahogy épp ezen morfondírozom, leül egy srác a mellettem lévő bárszék-re. Mármost *konkrétan* mellém, pedig egy csomó üres szék van a pultnál.

Ezer éve volt utoljára, hogy szingli pasiként ücsörögtem egy bárban. De valahogy beindulnak a régi reflexek, és elfordítom a fejem, hogy lecsékkoljam a csávót. És ó, *helló!* Pompás példány. Széles váll. Homokbar-na haj, mélybarna szem. Jóképű a srác, erős állkapcsát borosta borítja, végigkarcolná a combomat.

Hüha! Jó gyorsan elérkeztem ehhez a fantáziához. Ez történik, ha az ember két éve nem volt senkivel.

Miközben emlékeztetem magam, hogy ne csorgassam a nyálam, las-san a csávó is felmér engem. Felgyorsul a pulzusom, a tekintetünk össze-kapcsolódik.

– Szia! – köszönök, mert ennyire zseniális vagyok.

Pislog. Esküszöm, hogy a pupillája is kitágul.

De ekkor megérkezik elénk a csapos, és a srác olyan gyorsan fordul el, hogy nekem attól biztosan megrándulna a nyakam.

– Szervusz, Pete! – mondja, figyelmét teljesen a csaposra irányítva.

– Jó estét! – köszön vissza kuncogva Pete. – Eljöttél, hogy megnézd a meccset?

– Úgy bizony. Kaphatnék egy világos sört és a szokásosat?

– Természetesen, kölyök – feleli az idősebb férfi, aztán felém fordul. – Adjak egy étlapot?

– Persze, jöhet! – vágom rá. – Lássuk!

Az idősebb férfi a bárpultra csúsztatja az étlapot, én pedig átfutom a kínálatot.

Új barátom csendben marad, amíg a csapos el nem távolodik.

– Nem akarok tolakodó lenni, de te ülsz az egyik legjobb helyen a bárban.

Majdnem elsütök egy viccet arról, mennyire jó, *amin* ülök. Majdnem. De aztán visszafogom magam.

– Nem vagy tolakodó – felelem inkább, a hangom óvatosan semleges. – Tudsz ajánlani valamit az étlapról? Elég átlagosnak néz ki.

– Bocsi, de nem – feleli a tökéletes, borostás arc. – Mindig ugyanazt rendelem. De a srácok azt mondják, a hamburger és a nachos itt a legva-dabb opció.

– Kösz a tippet – felelem, majd újra intek a csaposnak, és nachost rendelek.

Nagy lábon élünk ma este. Chips vacsorára!

Kezdetnek jó lesz.

2. FEJEZET

HUDSON

Oké, aha. Valószínűleg idétlenül viselkedtem. Egy baromi aranyos srác lecsekkolt, én meg bepánikoltam.

Általában nem szoktak pasik rám hajtani. Főleg nem *ebben* a bárban. De a mosolya... Teljesen váratlanul ért. Egy pillanatra elfeledtette velem az összes okot, amiért a hokira kell koncentrálnom.

Kizárólag a hokira.

Azért küldök egy újabb pillantást az irányába, hogy megpróbáljam kitalálni, miért vonja annyira magára a figyelmemet. Sötétszőke haj. Testhezálló póló „Hank’s Gym” felirattal és izmos kar – biztos sok időt eltöltött a Hank edzőteremben, bárhol is legyen az. Viszont nem zömök. Inkább szálkás, szépen kidolgozott mellizmokkal. Alkarját szőke szőrszálak borítják.

Hirtelen felnevet, belebizsereg az ágyékom.

– Láttad ezt? Uff! Elég kínos.

A tekintetem még épp időben siklik a tévére, hogy lássam a visszajátzást. És valóban, nem állnak valami fényesen a dolgok. Castrótól a Boston egyik hátvédje elszedte a korongot, és Silasnek oda kellett ugrania, hogy megállítsa.

A képernyőn kaotikus kavargás, az én tekintetem azonban visszavándorol új kedvenc helyére. A világ tele van vonzó, kidolgozott izomzatú férfakkal, és én általában nem szoktam megbámulni őket. Csakhogy a

szomszédom irtó dögös. És egyetlen pillanatra megengedem magamnak, hogy elképzeljem, hogyan is alakulhatna az este: meghívom egy italra. Megnézzük a meccset. Aztán áthívnám hozzám egy kis kedd esti stressz-oldásra.

Persze csak fantáziálok. Igyekszem feldobni a saját kedvem, mert pocsek napom volt. Illetve őszintén szólva, pocsek évem. És még csak február van.

Csak azért ülök itt, mert a csapatom, a Bruisers itt hagyott, hogy a Boston ellen játsszon. Az egészségügyi személyzet ma elküldött egy specialistához, hogy diagnosztizálja a csípőmben érzett fájdalmat és duzzanatot.

Szerencsére az orvos azt mondta, csak nyáktömlőgyulladás. De nagyon kellemetlen időpontban estem ki miatta a játékból. Egy hónapja épp a konditeremben gyúrtam Chicagóban. Volt egy sor rossz meccsem az utóbbi időben, de próbáltam pozitív maradni, és keményen dolgozni.

De aztán? Még le sem vettem az átizzadt pólómat, amikor behívtak az ügyvezető igazgató irodájába. És pontosan tudtam, miről van szó. *Már megint itt tartunk*, gondoltam, miközben a nagyfőnök gyorsan megköszönte a szolgálataimat, és elküldött, hogy még aznap este csomagoljak, és szálljak fel egy New Yorkba tartó gépre.

Eladtak. Egy kezdő kapusért és valakiért, akit az első körben draftoltak.

Bevett dolog a játékosok eladása. Nem szabad személyeskedésnek venni. De én annak veszem. Ez volt a negyedik alkalom öt év alatt. Az nagyon sok.

Az eladás nagyon ki tudja zökkenteni az embert, és iszonyú stresszes. Így nem meglepő, hogy a brooklyni jégen is nehezen boldogulok. Egyszerűen még nem szoktam hozzá a csapatársaimhoz.

A csípősérülésem csupán az utolsó volt az engem ért méltatlanságok sorában. Úgyhogy most itt ülök, és a saját rohadt csapatomat nézem a tévében, ahogy nélkülem játszik. Annyira megalázó! És még csak nem is nézhetem otthon, mert valaki a fal túloldalán a *Jégvarázst* nézi, és teli torokból éneklí a dalokat. A szaros játékot sem hallottam tőle.

– Talán nem ez a megfelelő bár, hogy ezt mondjam, de a Brooklyn Bruisers ma este kicsit gyengének tűnik – szólal meg a mellettem ülő, dögös srác.

– *Annyira* azért nem. – A lojalitás nálam reflex. Kivéve, hogy most tényleg gyengének tűnik a csapat. – Egyébként Hudson a nevem – teszem hozzá minden különösebb ok nélkül.

– Gavin vagyok – feleli, és kezét nyújt. – Örvendek!

És a francba! Már megint az a mosoly. Forró, mint egy nyári nap. A pasi szeme szürke, és ráncok szaladnak össze a szeme sarkában, amikor mosolyog. A kézfogása kellemesen határozott.

Valami szikra megint pattog köztünk. Amikor túl hosszan mélyeszi a pillantását az enyémbe, nem tudom rávenni magam, hogy elfordítsam a tekintetemet.

De aztán abbahagyja, mivel Pete közeledik a rendelésünkkel.

– Kaja, fiúk. – Egyszerre csúsztatja a két tányért a bárpultra, mintha együtt vacsoráznánk.

És arra tippelek, tényleg ez a helyzet. A mérkőzés után viszont én lelépek. Egyenesen hazamegyek, és megnézek néhány videót, hogy készüljek a közelgő meccsünkre a Minnesota ellen.

Előre a győzelemre, Newgate, emlékeztetem magam. *Ne add fel!*

Felemelem a villámat, és beledöföm a salátaágyon pihenő hamburger-pogácsámba. Ha új barátom, Gavin, furcsállja is szénhidrátmentes vacsorámat, nem mondja ki. Csak boldog sóhajjal roppant össze a fogai között egy sajtos chipset.

Kellemes hang. És lázadó elmém azon kezd tűnődni, vajon még milyen más hangokat csalogathatnék ki belőle.

Na ja, mintha ez valaha is megtörténhetne.

Belemerülök az evésbe, a meccs közben felgyorsul. Castro megszerezte a korongot, a fiúk megpróbálnak varázsolni.

De a támadás pár perccel később ismét szétesik, és nézem, ahogy a korong a védekező harmadunkba kerül.

A fiúk küszködnek ma este. Elég brutális a meccs. És én nem vagyok ott, hogy segíthessek.

Aztán, ahogy a gól nélküli első harmad véget ér, egy Boston-játékos elgáncsolja Castrót, aki épp megpróbál elkapni egy passzt. Castro elvágódik, a korong pedig egyenesen az egyik ellenfél várakozó ütőjéhez kerül.

És ami még rosszabb, a bíró nem is jelzi a szabálytalanságot.

– Bassza meg! – ordítok fel. – Gyerünk, Crikey! Bosszuld meg! Nem hagyhatjuk, hogy megússzák!

És valóban, a két gorillánk közül a fiatalabbik keresi is az első alkalmat a verekedésre. Már azelőtt támadásba lendül, hogy azt mondhatnád: *nyomassuk*.

A bár csendes ma este. De minden szempár a tévére szegeződik.

Gavin azonban megrázza a fejét.

– Egyszerűen nem értem a verekedést.

– Tényleg? Ez amolyan becsületkódex-dolog – magyarázom. De közben rájövök, hogy ennek a kis szexinek fogalma sincs, ki vagyok. – Nem rajongsz az erőszakért, mi?

– Hát, nem. De nem csak erről van szó. Itt van huszonhárom elkényeztetett telivér. A legjobb tréninget kapják, amit csak pénzért vehet az ember, nem igaz? – A tévé képernyőjére mutat, nagy szeme csillog, miközben beszél. – Optimalizált erőnléti edzésben van részük. És minden apró-cseprő sérülés miatt specialistához küldik őket. Aztán viszont *gyerünk, verjétek ki a szart is egymásból! Utána majd elővesszük az aranyzászlós szereket, és újra összefoltozunk titeket*.

Akkorát röhögök, hogy majdnem félrenyelem a salátámat. Épp elkényeztetett telivérnek hívtott, és még jól is nézett ki közben.

De nem hagyhatom, hogy ezt megússza.

– Szerinted az amerikai foci talán jobb?

– Pff, dehogy! – horkan fel. – Az amerikai focit be kéne tiltani. Ötven éves korukra mind agykárosodottak lesznek.

Feladom, hogy a képernyőt nézzem, inkább őt bámulom.

– Jól van. Akkor szerinted melyik sportnak van több értelme?

– Ó, egy csomónak! Sok labdarúgást nézek – fantasztikus a játékosok erőnléte. A tenisz is nagy kedvencem. Szeretem az állóképességi sportokat is. A síversenyeket pedig szórakoztató nézni. Egyszerűen nagy rajongója vagyok a mozgásban lévő kisportolt testeknek. – Lesüti a szemét, mintha egy pillanatra elbizonytalanodott volna. – Te nem?

– De, határozottan – értek egyet. A picsába, flörtölök vele. Abba kelle-
ne hagynom, de nem igazán akarom.

Inkább felpillantok a képernyőre. És basszus, pont időben nézek fel ahhoz, hogy lássam, ahogy a fiúknak nem sikerül passzolniuk. Mire

befejezem a vacsorámat, még tovább romlik a helyzet. A második harmad végén már kettő–nullra vezet a Boston.

Pete odajön, hogy elvigye a tányéromat.

– Még egy sört?

– Feltétlenül! – Magam is meglepődöm, hogy ezt mondom. – De csak valami könnyűt. Neki pedig még egyet abból, amit iszik. – A szomszédom felé mutatok, aki épp a nachosát fejezi be.

– Ez igazán kedves – szól halkán Gavin, amikor Pete arrébb megy.

– El kellett viselned a káromkodásomat. Már kétgólos hátrányban vagyunk.

– Ahogy én látom, két góllal vezetünk.

– Boston-szurkoló vagy? – fordulok meg a székeimen. – Most komolyan?! Ugye tudod, hogy Brooklynban vagy?

– New Englandből származom – vonja meg a vállát. – És a Boston idén jobban játszik. Ez az igazság.

Jézusom! Elnyomok egy nevetést. Valószínűleg tudatnom kellene vele, hogy épp egy profi hokijátékosnak osztja az észt a hokiról. De azt hiszem, nem fogom. Így sokkal viccesebb. És nem is igazán vagyok olyan hangulatban, hogy magamról beszéljek.

Bassza meg! Ma este csak egy frusztrált hokiszurkoló vagyok. Nagyon szeretném, ha a Bruisers bejutna a rájátszásba. Kicsit jobban szeretném, mint bárki más ebben a bárban.

A srácok egy gyönyörű kapura lövési kísérletet tesznek, amit csak az akadályoz meg, hogy a Bostonnak kiváló a kapusa.

– Gyerünk, fiúk, csináljuk meg újra!

– Fáradtnak tűnnek – jegyzi meg Gavin.

– A hét elején egymás után több meccsük is volt. Nem csoda, hogy fáradtnak tűnnek.

Ott kellene velük lennem, nem pedig itt ülnöm, mint valami lúzer.

– Képzeld, azt olvastam, hogy Castro régebben balszélső volt – mondja egyszer csak Gavin.

– Tényleg? – kérdezek vissza közömbösen. Ez igaz, bár akkoriban még nem játszottam a csapatban.

– Vissza kellene rakniuk – jelenti ki határozottan az új barátom. – Vagy Drake-et kéne kijelölniük centernek. Az első két sor olyan féloldalas.

– Ez tetszik – jegyzi meg Pete, amint elhalad mellettünk a tiszta poharakkal. – Jó ötlet.

Felhorkanok.

– Talán be kéne ugranod, és elmondanod az ötleteidet a vezetésnek. A főhadiszállásuk pont itt van a környéken.

Gavin ahelyett, hogy megsértődne, egy széles, őszinte mosolyt küld felém, bunkónak érzem magam, hogy ilyen gunyoros hangot ütöttem meg vele szemben. Annyira vonzó a srác, hogy még az elkényeztetett ágyékom is belebizsereg a mosolyába.

– Mit gondolsz a védőpárokra? – kérdezem, mert nem tudom megállni.

– Nem vagyok lenyűgözve – feleli, én pedig nem tudom, sírjak-e vagy nevessek, így inkább belekortyolok a sörömbbe.

Öt perccel később a Boston újabb hallatlan szabálytalanságot követ el, ezúttal Tank, a védőtársam ellen.

– A picsába, bíró, nem láttad azt a bottal lökést? – üvöltöm a tévére. – Vak vagy, vagy mi?!

És aztán még rosszabb lesz, amikor azok a rohadékok fél perccel később bevisznek nekünk egy gólt. Most már három–null az állás. Felnyögök.

– Jaj! – szólal meg Gavin, majd felhajtja a sörét.

A bárpultra teszem a poharamat, még félig tele van. Őszintén szólva, gyötrelmes végignézni, ahogy a csapatom veszít, tudván, hogy nem vagyok ott, hogy segítsék.

– Hé, nincs kedved biliárdozni? – kérdezi hirtelen Gavin. – Azt hiszem, láttam egy asztalt a hátsó teremben. Ez a meccs pedig... már eldőlt.

– Nem is – ellenkezem reflexből. Mert még szép, hogy végig fogom nézni a meccset. Szó szerint ez a munkám.

De aztán a Boston bevisz egy újabb gólt. Pokoli. Fáj nézni, és Worthington edző holnap újra meg fogja velem nézetni a videós meccselemzés során.

– Még mindig áll az ajánlat a biliárdra? – hallom saját magamat. – Vagy inkább: pingpongra?

A srác szürke szeme elkerekedik, aztán elővesz némi készpénzt, hogy rendezze a számláját.

– *Imádok pingpongozni. Vezess!*

Be kell vallanom: nagy vagyok pingponiban. A legtöbb hokis imádja, és a legtöbb csapatnak általában van pingpongasztala valahol az edzőteremben.

Csak éppen kiderül, hogy Gavin is jó benne, így nem kell túlságosan kímélnem őt. Gyönyörű testét laza, széles terpeszben tartja. És mindig eltalálja a labdát, bárhová ütöm is.

Az, ahogy nézem, amint kivédi az ütéseimet, cseppet sem vesz el az iránta érzett vonzalmamból. Szeretném megmarkolni formás állkapcsát, ujjbegyeimet végighúzni a körvonalain. És szeretnék beletúrni a hullámos, szőke hajába.

A játék jó móka. Nagyon is. Én nyerem meg az első játszmát, de csak épphogy.

– Elég jó vagy – mondja Gavin. És megint kacér mosolyt villant rám.

– Fogjuk rá. A fonákom kicsit béna ma este.

– Nem, nem az – ellenkezik. – A fonákod teljesen rendben van, de ahogy kicsavarod, lelassít.

– Várj, tényleg? – nevetek fel. – Mi vagy te, valami pingpongguru?

– Tanítottam teniszt – vonja meg a vállát. – Az elv nagyjából ugyanaz. Figyeld!

Letészi az ütőjét, megkerüli az asztalt, és mögém áll. Aztán a testem elé nyúl, hogy megragadja a csuklómat, amiben az ütőt fogom.

– Szóval hatékony, ahogy az ütődöt mozgatod... – Úgy mozgatja a karomat, hogy a fonák pozíciójába kerüljön.

Határozott a fogása a csuklómon. Nem csinál semmi erőltetettet – mint például, hogy indokolatlanul végigsimítana a hüvelykujjával a bőrömlőn. De nem számít. *Tetszik* ez a szilárd fogás. Szeretném a testem több pontján is érezni.

És hirtelen túl tisztán látom magam előtt. Azok az erős kezek lehúzzák a pólómat. Én pedig lecsókolom azt a hamiskás mosolyt az arcáról.

– ...de közben túlságosan elfordítod a tested – folytatja, és egyik ujjával a hátamra koppint. – A tested legyen végig merőleges az asztalra, hogy amikor már nem fonákban tartod az ütőt, a szög továbbra is jó legyen.

– Oké – válaszolom sután, amikor újra megmozdítja a karomat. De teljesen elvesztettem a fonalat.

– Érted, mire gondolok? – kérdezi Gavin.

Ahelyett, hogy válaszolnék, átpillantok rá a vállam felett. Az arca csak centikre van tőlem, a szeme enyhén elkerekedik. Mintha nem hinné el, hogy idáig merészkedtem.

– Van más trükköd is, amit meg akarsz mutatni? – kérdezem halkán.

A következő néhány másodperc örökkévalóságnak tűnik. Először is, el sem hiszem, hogy épp ezt művelem. És Gavin is kissé megingott. Érdeklődik, ez egyértelmű. De mégis tétovázik.

Visszataratom a lélegzetemet, attól félek, hogy vissza fog utasítani. És attól is félek, hogy nem.

Lassan megnyalja az ajkát, és leengedi a csuklómát. De nem lép hátra. Sőt, egy hangyányit még közelebb is hajol.

– Aha – feleli halkán. – Azt hiszem, igen.

Nos, *gyorsan* felforrósodott a helyzet. Csapassuk!

Én *soha* nem csinálok ilyet. Biztos elment az eszem, hogy egy olyan bárban akarok felszedni egy csávót, ahol a csapatom rendszeresen lóg. Úgyhogy kicsit lassítanom kell a tempón.

– Fejezzük be a játékot! – suttogom. – Van kedved öt dolcsiban játszani?

– Persze – feleli, és lassan elmosolyodik. – Csak ötben?

– Hát, nem merek többet feltenni.

Felnevet, ígéretekkkel teli hangon.

– Tényleg? Miért? Ezt vegyem hízelgésnek? – A kérdés kacéran hangzik.

Megvonom a vállamat, hirtelen zavarba jövök. Pedig pontosan így értettem. Kedvem van élni egy kicsit. Ami azt jelenti, hogy kedvem van hazavinni ezt a srácot, és letépni a ruháit. Rég volt már, hogy ilyen leküzdhetetlen vágyat éreztem.

Évek óta nem volt ilyen.

De eléggé biztos vagyok benne, hogy ő is annyira kíván engem, mint én őt.

Úgy bámulunk egymásra, ahogy a fiúk egy bárban általában nem szoktak.

Legalábbis nem *ebben* a bárban, az biztos.

Bassza meg! Ez rossz ötlet. Lesütöm a szemem, bár nem akarom.

Gavin visszamegy az asztal másik végéhez, hogy befejezhessük a játszmát. Ütőjét az asztalhoz kocogtatja, hogy tudassa, készen áll.

– Gyerünk, haver! Mutasd meg, mit tudsz!

– Oké. Te akartad. – Veszek egy nagy levegőt, hogy lehűtsem magam. Aztán átlósan átküldök neki egy labdát, brutálisan gyorsan.

Gavin olyan gyors ütéssel adja vissza, ami emberi szemmel szinte láthatatlan.

Nevetnék, csak hogy túlságosan lefoglal, hogy az ütőmet a labda felé lendítsem. Amit ő megint szélesebben küld vissza.

– Jézusom! – zihálom, ahogy oldalra vetődöm, hogy visszaüssém. De ezúttal nem sikerül, Gavin megszerzi a pontot.

Arra gondolok, hogy talán vesztettem öt dolcsit. Behúzott a csőbe. De folytatom a harcot.

3. FEJEZET

GAVIN

Rég nem szórakoztam ennyire jól. Hudson játékos ellenfél, gyors reflexekkel és mindentudó mosollyal, amit felém villant minden egyes pont után.

Még akkor is, ha épp én szerzek pontot. Igazából könnyű győzelem felé halad a játszma. De valami azt súgja, ez a srác nem akarja, hogy kíméljem.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy túl gyorsan véget kell érnie. Ezért minden egyes adogatást elnyújtok, tesztelem a reflexeit, fokozom a tempót addig, hogy mindketten nevetünk, és kicsit zihálunk. Kicsikar egy-két pontot, de általában leütöm a labdát, mielőtt észbe kaphatna.

Amikor megnyerem a játszmát, felnevet.

– A francba! Nem tartott sokáig, hogy szétszedj.

Megvonom a vállam, mintha nem lenne nagy dolog. De a szívem hevesen ver, az arcom kipirult. És rájövök, hogy pont ezt akarom – *szétszedni* őt néhány más módon is. Most először érzek ilyen késztetést hosszú idő óta. *Nagyon* hosszú idő óta.

Régen laza, jó arc voltam, a fenébe is. Partiállat. De a gyásztól megváltozik az ember. Ma este viszont azt érzem, felszínre tör a régi énem. Az asztal másik végén álló jóképű idegen segített újra rátalálnom.

– Brutál vagy. Jövök neked öt dolcsival – mondja, és a pénztárcájáért nyúl.

– Sajnálom, nem fogadok el készpénzt – emelem fel a kezem. – Természetben kell fizetned. – Igen, ez a röhejes mondat csúszott ki a számon. És nem bánom.

A pasinak még mindig a farzsebén van a keze. De aztán az asztalra támaszkodik, és fürkészni kezd.

– Igen?

– Ó, bizony! – felelem, a szavaim tele vannak merészséggel. De nagy pillanat ez számomra. Eddie halála óta nem voltam együtt senkivel.

Az asztal túloldalán Hudson talán épp a saját belső harcait vívja. He-lyes arca arról árulkodik, hogy töri a fejét valamin. Talán még gondterhelt is. Leteszi az ütőjét, és átnéz a válla felett, hogy megbizonyosodjon róla, senki nincs a közelben. Nincs. Csak mi ketten vagyunk a pingpongteremben. Pillantása visszasiklik rám.

– Nem szoktam ilyet csinálni – feleli.

– Ó! – Több mindent is jelenthet, amit mondott. – Úgy érted, felszedni valakit egy bárban? Vagy fiúkkal kavarni?

– Hát, mindkettő.

Picsába.

– Nem vagy házas, ugye? – suttogom.

– Nem, dehogy! – nevet fel. A bárpult irányába fordítja az állát, és hirtelen aggódni kezdek, hogy agyonvágтам a hangulatot. De ahelyett, hogy visszatáncolna, azt mondja:

– A lakásom csak pár háztömbnyire van innen. De még nem rendeztem a számlát Pete-tel. Találkozunk kint?

Á! Most már értem. Nem akarja, hogy lássák, amint együtt távozzunk, és nem tudja, hogyan mondja ezt meg.

– Persze – felelem erőltetett lazasággal. – Odakint leszek. Ne váráss túl sokáig! – Lekapom a dzsekimet a falon lévő akasztóról, és elhaladok Hudson, majd a bárpult mellett, és kilépek az ajtón.

Nem nézek a csaposra. Nyilvánvalóan ismerik egymást, és nem fogok túl sokat agyalni azon, hogy Hudson miért nem akarja, hogy egy férfival lássák.

Semmi gond, emlékeztetem magam. Talán csak kísérletezik. És nem járunk. Ez csak szex.

A mellkasomban azonban remegést érzek. Csak szex. Tényleg hazamegyek egy idegennel? Ennyi idő után?

Felfrissít a februári levegő. Teszek pár lépést a járdán, hogy ne lehessen rám látni a bár ablakaiból. És remélem, Hudson nem búcsúzkodik túl hosszan a csapostól. Még a végén elkezdek azon agyalni, miért nem jó ötlet ez az egész.

Merthogy akarom. Muszáj megtörnöm a jeget, még ha ettől egy kicsit könnyűvéruőnek is érzem magam.

Így néz ki a továbblépés, nem?

Szerencsére Hudson nem hagy sokáig magamra a gondolataimmal. Egy perccel később felbukkan, léptei gyorsak, arcán elszánt kifejezés. Imádom a szexi tekintetét – mintha alig várná, hogy rám vesse magát.

Kölcsönös az érzés, haver.

– Gyerünk! – dörmögi, és egymás mellett lépdelünk egy darabig. De amint befordulunk a sarkon, megáll. A téglapépület falához szorít. Aztán forrón megcsókol.

Egy másodpercig túlságosan meglepett vagyok ahhoz, hogy reagáljak. De a szája egyszerre határozott és befogadó, keze pedig olyan eltökéltséggel markolja a vállamat, ami abszolút bejön nekem.

– Mmm – motyogom a szájába.

– Nekem mondd? – mormogja. – Egész este ezt akartam csinálni.

Megragadom a kabátját, és odahajolok még egy forró csókra. A mellkasunk egymásnak ütközik, nyelve az enyémbe kulcsolódik. Sör és kiéhezetség ízt érzem. Aztán fél lépéssel közelebb jön, az ölünk találkozik. A farmerja slicce mögötti keménység félreérthetetlen, és mint a futótűz, terjed végig a vágy az ereimben.

– Azta! – suttogom a szájába. – Helló!

Mellkasa megremeg, ahogy kuncog egyet, aztán még erősebben tapaszt a falhoz a farkával.

Ismét megcsókol, ezúttal egy kicsit kétségbeesetten. Az agresszivitása nem ijesztő, nekem bejön.

De közben van benne valami sebezhető is, amit nehéz meghatározni. Mintha csak az idegességét palástolná. Talán mindketten egy kicsit kívül vagyunk a saját komfortzónánkon.

És mi lehet ennél szórakoztatóbb?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Azt a kurva! – zihálja, megszakítva a csókunkat. – Te vagy az, amire nem is tudtam, hogy szükségem van.

Ez életre kelt. Főként a farkamat, ami ki akar szabadulni a bokszeremből, hogy bejusson az övébe.

– Fogadok, hogy minden csávónak ezt mondod – suttogom. Aztán az övéhez nyomom az ágyékom.

Kiad egy hangot, ami félig nyögés, félig nevetés.

– Már régóta nem voltam senkivel. Most jobb, ha hazaviszlek, és leszoplak, mielőtt elfelejtem, hogy működik ez.

Óakurvaéletbe!

– Aha, vigyél, légy szil!

Elránt a faltól, és egy mellékutcába terel. Nem ugyanezen az útvonalon jöttem, de nagyjából ugyanabba az irányba tart, amerre az én brooklyni utcám is van.

Legalábbis azt hiszem. Remélem, hazatalálok, miután vége a kis kalandunknak.

Bár nehéz túlságosan aggódni, amikor egy szexi, kanos pasi lépdel velem a járdán. Amikor a sarokra érünk, a zebránál pirosra vált a lámpa, amitől majdnem egy férfiatlan, nyöszörgő hangot adok ki csalódottságomban, miközben előttünk elkezd ömleni a forgalom. Azzal vigasztalom magam, hogy Hudson nagyon feszes seggére teszem a kezem.

És húha, olyan, mint egy kőszikla!

– Biztos egy csomó időt töltesz guggolásokkal.

Nevetve megperdül. Őszintén, átalakul tőle az arca. Öt évvel fiatalabbnak néz ki, amikor nevet.

– Ó, el sem tudod képzelni! – Ismét átpillant a válla felett, és egy másodpercre azt hiszem, azt nézi, vannak-e bábécsodók a közelben.

De nem. Csak egy másik felületet keresett, aminek nekinyomhatja a testemet, mely készen áll rá. Határozott kezét a mellkasomra teszi, a fenekem egy bódé falának ütközik. Aztán egy pillanattal később a nyelve behatol a számba.

Ismét elborít a vágy. Egyik kezemmel kettőnk között tapogatózom, és szégyentelenül megmarkolom a szliccét.

– Igen, baszki – morogja a számba. – Alig várom, hogy levegyem a ruhádat.